

Το τραγούδι
της σελήνης

Μυθιστόρημα

NINA GEORGE

Συγγραφέας του best seller
ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Ήταν η πρώτη απόφαση που έπαιρνε μόνη της. Δηλαδή η πρώτη φορά που όριζε η ίδια τι έπρεπε να γίνει.

Η Μαριάνε αποφάσισε να πεθάνει. Τώρα. Εδώ. Εκεί κάτω, στα νερά του Σηκουάνα, στο τέλος αυτής της γκριζας ημέρας.

Ούτε ένα αστέρι στον ουρανό. Ο Πύργος του Άιφελ φαινόταν αμυδρά πίσω από ένα πυκνό νέφος αιθαλομίχλης. Το Παρίσι αντηχούσε από μια βοή, μια ακατάπαυστη βοή από σκούτερ, αυτοκίνητα και από το μουρμουρητό του μετρό βαθιά στα έγκατα της πόλης.

Το νερό ήταν δροσερό, μαύρο και ήρεμο. Ο Σηκουάνας θα την έπαιρνε μαζί του ως τη θάλασσα, πάνω σε ένα κρεβάτι ελευθερίας και γαλήνης.

Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της, μαργαριταρένιες κλωστές όλο αλμύρα. Η Μαριάνε χαμογελούσε ενώ συγχρόνως έκλαιγε. Ποτέ άλλοτε δεν είχε αισθανθεί τόσο ανάλαφρη. Τόσο ελεύθερη. Τόσο ευτυχισμένη.

«Δική μου υπόθεση», μουρμούρισε. «Δική μου υπόθεση.»

Έβγαλε τα παπούτσια της, που τους είχε αλλάξει κάμποσες φορές σόλες. Τα είχε αγοράσει πριν από δεκαπέντε χρόνια, κρυφά, γιατί δεν είχαν έκπτωση. Όταν το έμαθε ο Λόταρ, της έβαλε τις φωνές. Ύστερα της έκανε δώρο ένα ασορτί φόρεμα δεύτερης διαλογής, με ελαττωματική ύφανση και σε τιμή προσφοράς –ένα γκριζο φόρεμα με γκριζα λουλουδία. Το φορούσε και αυτό σήμερα.

Το τελευταίο Σήμερα. Παλιά, όσο είχε ακόμα μπροστά της όλα εκείνα τα χρόνια και τις δεκαετίες, ο χρόνος έμοιαζε αιώ-

νιος. Όταν ήταν έφηβη, η ζωή απλωνόταν στα πόδια της και της φαινόταν σαν βιβλίο που περίμενε να γραφτεί. Μα τώρα είχε πατήσει τα εξήντα, και οι σελίδες ήταν άγραφες.

Η αιωνιότητα είχε κυλήσει σαν μια ατέλειωτη γκρίζα μέρα.

Η Μαριάνε άφησε τα παπούτσια δίπλα της, στο παγκάκι, το ένα επιμελώς πλάι στο άλλο. Έπειτα, όμως, το ξανασκέφτηκε και τα ακούμπησε στο έδαφος. Δεν ήθελε να βρομίσει το παγκάκι, μιας και φοβόταν ότι κάποια όμορφη γυναίκα μπορεί να λέρωνε τη φούστα της και να ερχόταν σε αμηχανία.

Προσπάθησε να βγάλει τη βέρα της. Δεν τα κατάφερε. Έβαλε το δάχτυλο στο στόμα. Επιτέλους, το δαχτυλίδι γλίστρησε από το δάχτυλο. Το δέρμα από κάτω ήταν λευκό.

Στην άλλη άκρη της γέφυρας Πον Νεφ, ένας άντρας κοιμόταν σε ένα παγκάκι. Φορούσε πουκάμισο με ψιλή ρίγα, απ' αυτά που φορούν οι ψαράδες. Η Μαριάνε ένιωσε ευγνωμοσύνη βλέποντας ότι της είχε γυρισμένη την πλάτη.

Η Μαριάνε άφησε τη βέρα δίπλα στα παπούτσια της. Όλο και κάποιος θα την έβρισκε και θα εξασφάλιζε τα προς το ζην για μερικές μέρες αν την έβαζε ενέχυρο. Μια μπαγκέτα, ένα παστίς, ένα κομμάτι λαρδί. Κάτι φρέσκο. Όχι από τα σκουπίδια. Ίσως και μια εφημερίδα για να τον ζεστάνει.

«Τέρμα τα ληγμένα τρόφιμα», είπε.

Κάθε εβδομάδα, ο Λόταρ ξεφύλλιζε τα φυλλάδια των σουπερμάρκετ και έκανε έναν σταυρό δίπλα στις προσφορές, όπως άλλοι σημειώνουν τις εκπομπές στο τηλεοπτικό πρόγραμμα της εβδομάδας. Σάββατο: *Πάμε στοίχημα*; Κυριακή: *Σκηνή του εγκλήματος*. Δευτέρα: Κρέμα βανίλια με ληγμένη ημερομηνία κατανάλωσης. Έτρωγαν μόνο ό,τι σταύρωνε ο Λόταρ.

Η Μαριάνε έκλεισε τα μάτια.

Ο Λόταρ... Οι φίλοι του τον φώναζαν Λότο. Αρχιλοχίας του Πυροβολικού -η μάνα του λόχου.

Ο Λόταρ Μέσμαν έμενε στο Τσέλε, σε ένα σπίτι στο τέρμα ενός αδιεξόδου, σε έναν οικισμό βγαλμένο, θαρρείς, από τα τρε-

νάκια της Märklin, με τον καφασωτό φράχτη να συνορεύει με τον χώρο αναστροφής. Ήταν ένας άντρας που καλογερνούσε.

Ο Λόταρ... Ο Λόταρ αγαπούσε τη δουλειά του. Αγαπούσε το αμάξι του. Και αγαπούσε την τηλεόραση. Καθόταν με τις ώρες στον καναπέ, έχοντας μπροστά του, στο τραπέζι με τα κεραμικά πλακάκια, έναν δίσκο με φαγητό, στο αριστερό χέρι το τηλεκοντρόλ, στο δεξί το πιρούνι, τον ήχο της συσκευής στη διαπάσων, όπως αρμόζει στους πυροβολικάριους.

«Τέρμα ο Λόταρ», ψιθύρισε η Μαριάνε.

Έφερε απότομα το χέρι στα χείλη. Την είχε ακούσει κανείς;

Ξεκούμπωσε το παλτό της. Σκέφτηκε πως ίσως χρησίμευε σε κάποιον για να τον ζεστάνει, κι ας είχε μπαλώσει τη φόδρα τόσες φορές, που έμοιαζε με παρδαλή κουρελού. Από τα ταξίδια του στην Κεντρική Διοίκηση, στη Βόννη και στο Βερολίνο, ο Λόταρ τής έφερνε πάντοτε τα μπουκαλάκια με το σαμπουάν αλλά και την κλωστή ραψίματος από τα δωμάτια των ξενοδοχείων. Μικρά καρουλάκια από χαρτόνι. Γκρίζα κλωστή, μαύρη, άσπρη, κόκκινη.

Μα ποιος χρειάζεται κόκκινη κλωστή; αναρωτήθηκε η Μαριάνε και έπιασε να διπλώνει σχολαστικά το μπεζ παλτό, τη μία άκρη με την άλλη. Έτσι όπως δίπλωνε τα μαντίλια του Λόταρ και τις σιδερωμένες πετσέτες, τη μία άκρη με την άλλη.

Ποτέ στη ζωή της δεν είχε φορέσει κόκκινο ρούχο. «Το χρώμα της πουτανιάς!» την είχε αποπάρει η μητέρα της και της είχε αστράψει ένα χαστούκι όταν η Μαριάνε, εντεκάχρονη τότε, είχε γυρίσει στο σπίτι με ένα κόκκινο μαντίλι στον λαιμό. Κάπου το είχε βρει· ήταν ποτισμένο με τη μυρωδιά ενός λουλουδάτου αρώματος.

Νωρίτερα, στη Μονμάρτη, είχε δει μια γυναίκα να κάθεται δίπλα στο ρείθρο. Η φούστα της είχε σηκωθεί· φορούσε κόκκινα παπούτσια. Η σκιά στα κλαμένα μάτια της ήταν μουτζουρωμένη. «Μια μεθυσμένη πουτάνα είναι όλη κι όλη», είχε πει κάποιος από το ταξιδιωτικό γκρουπ. Όταν η Μαριάνε έκανε να

την πλησιάζει, ο Λόταρ τη συγκράτησε. «Μη γίνεσαι γελοία, Άνι μου! Τα 'θελε και τα 'παθε!»

Την εμπόδισε να βοηθήσει την άγνωστη γυναίκα και την έσυρε μαζί του στο ρεστοράν, όπου είχε κρατήσει τραπέζι το ταξιδιωτικό γκρουπ. Η Μαριάνε δεν έπαψε να κοιτάζει πίσω της, ώσπου η Γαλλίδα ξεναγός κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι λέγοντας: «Je connais la chanson – πάντα η ίδια η ιστορία... Για όλα φταίει το ξερό της το κεφάλι.»

Βλέποντας τον Λόταρ να συμφωνεί με ένα νεύμα του κεφαλιού, η Μαριάνε αντίκρισε εκεί, στο ρείθρο, τον ίδιο της τον εαυτό. Έτσι άρχισαν όλα. Και τώρα στεκόταν εδώ.

Είχε φύγει από το ρεστοράν προτού ακόμα σερβιριστούν τα ορεκτικά, μιας και δεν άντεχε άλλο να κάθεται και να σωμαίνει. Ο Λόταρ δεν είχε αντιληφθεί την απουσία της, όντας απορροφημένος εδώ και ένα ολόκληρο δωδεκάωρο σε μια συζήτηση με μια γυναίκα από το Μπούργκντορφ, μια εύθυμη χήρα, που κάθε λίγο και λιγάκι ξεφώνιζε «incroyable! Απίστευτο!», ό,τι κι αν έλεγε ο Λόταρ. Κάτω από τη λευκή μπλούζα της φορούσε κόκκινο σουτιέν.

Η Μαριάνε δεν είχε καν ζηλέψει. Ένωθε απλώς κουρασμένη. Αφού έφυγε από το ρεστοράν, αφέθηκε να παρασυρθεί από τη δίνη της πόλης, ώσπου βρέθηκε να στέκεται καταμεσής της γέφυρας Πον Νεφ.

Ο Λόταρ... Θα ήταν εύκολο να ρίξει σ' εκείνον το φταιξιμο.

Μα τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά.

«Εσύ φταις, Άνι μου», ψιθύρισε η Μαριάνε.

Έφερε στο μυαλό της τον γάμο της. Από εκείνο τον Μάιο είχαν περάσει σαράντα ένα χρόνια. Ο πατέρας της, στηριγμένος στο μαστούνι του, την κοιτούσε να περιμένει με τις ώρες να τη σηκώσει επιτέλους ο άντρας της να χορέψουν. «Ψηλά το κεφάλι, κορίτσι μου!» της είχε πει ο πατέρας της, με φωνή αδύναμη από τον καρκίνο. Εκείνη τουρτούριζε μες στο λεπτό λευκό νυφικό της, μα δεν τολμούσε να κουνηθεί, από φόβο

πως ήταν όλα ένα όνειρο που θα τέλειωνε μόλις έκανε ένα λάθος βήμα.

«Μου υπόσχεσαι ότι θα γίνεις ευτυχισμένη;» την είχε ρωτήσει ο πατέρας της. Και η Μαριάνε είχε πει «ναι». Ήταν δεκαεννιά χρονών.

Στο τέλος αποδείχτηκε ότι αυτό ήταν ένα μεγάλο ψέμα.

Ο πατέρας της είχε πεθάνει δύο ημέρες μετά τον γάμο.

Η Μαριάνε τίναξε το παλτό να ξεδιπλώσει. Έπειτα το πέταξε στο έδαφος και έπιασε να το ποδοπατά με μανία.

«Τέρμα! Ως εδώ ήταν! Ως εδώ με τη ζωή μου!» είπε και τσαλαπάτησε για μία τελευταία φορά το παλτό, κάτι που την έκανε να νιώσει ατρόμητη. Μα η αίσθηση αυτή έσβησε τόσο απότομα όσο ορμητικά είχε ξυπνήσει μέσα της. Η Μαριάνε σήκωσε από χάμω το παλτό και το έριξε στο παγκάκι.

Εσύ φταις.

Δεν είχε πια τίποτε άλλο να βγάλει από πάνω της. Ούτε κοσμήματα ούτε καπέλο. Τίποτε απολύτως, πέρα από τη φθαρμένη τσάντα της, με έναν τουριστικό οδηγό του Παρισιού, κάνα δυο φακελάκια με αλάτι και ζάχαρη, ένα τσιμπιδάκι για τα μαλλιά, την ταυτότητα και το πορτοφόλι της. Την ακούμπησε κι αυτή δίπλα στα παπούτσια και στη βέρα.

Η Μαριάνε δοκίμασε να σκαρφαλώσει στο στηθαίο. Στην αρχή σύρθηκε με την κοιλιά, έπειτα ανέβασε και το άλλο πόδι, αλλά λίγο έλειψε να γλιστρήσει προς τα πίσω. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, ο σφυγμός της σφυροκοπούσε στα μηνίγγια της, η τραχιά αμμόπετρα της έγδερνε τα γόνατα.

Τα δάχτυλα των ποδιών της βρήκαν κράτημα σε μια σχισμή του παραπέτου. Η Μαριάνε στηρίχτηκε στα χέρια της και τινάχτηκε προς τα πάνω. Με τα πολλά, κατάφερε να σκαρφαλώσει. Ύστερα κάθισε στην κουπαστή και βάλθηκε να κουνά τα πόδια πάνω από το χείλος του στηθαίου.

Δεν είχε παρά να δώσει μια και να αφεθεί να πέσει στο ποτάμι· τίποτε δεν μπορούσε να πάει στραβά.

Έφερε στο μυαλό της το δέλτα του Σηκουάνα στο Ονφλέρ, απ' όπου θα περνούσε το πτώμα της για να καταλήξει στη θάλασσα, έχοντας προηγουμένως αφήσει πίσω του τόσους και τόσους υδατοφράχτες, τόσες και τόσες όχθες. Φαντάστηκε τον εαυτό της να στριφογυρίζει στα κύματα· χορεύοντας, θαρρείς, υπό τους ήχους ενός τραγουδιού, που μόνο εκείνη και η θάλασσα μπορούσαν να ακούσουν. Ονφλέρ... Εκεί είχε γεννηθεί ο Ερίκ Σατί. Η Μαριάνε λάτρευε τη μουσική του, όπως λάτρευε κάθε είδος μουσικής. Η μουσική ήταν σαν μια κινηματογραφική ταινία, που την παρακολουθούσε με τα βλέφαρα σφραλισμένα. Και ακούγοντας τον Σατί, έβλεπε τη θάλασσα, κι ας μην είχε πάει ποτέ της στη θάλασσα.

«Σ' αγαπώ, Ερίκ. Σ' αγαπώ», ψιθύρισε η Μαριάνε. Ποτέ δεν είχε πει κάτι τέτοιο σε άλλον άντρα εκτός από τον Λόταρ.

Πότε της είχε πει τελευταία φορά ότι την αγαπούσε;

Το είχε πει ποτέ;

Η Μαριάνε περίμενε να την πλημμυρίσει ο φόβος, μα εκείνος δεν έλεγε να έρθει.

Ο θάνατος δεν είναι δωρεάν. Έχει για αντίτιμο τη ζωή.

Τι αξία έχει η δική μου ζωή;

Καμιά.

Διόλου τίμια ανταλλαγή για τον διάβολο.

Εσύ φταις.

Τη στιγμή που η Μαριάνε έβαλε δύναμη στα χέρια και έκανε να γλιστρήσει από το πέτρινο στηθαίο, έφερε στον νου της την ορχιδέα που είχε βρει στα σκουπίδια και δίστασε. Σκέφτηκε ότι τη φρόντιζε και της τραγουδούσε για μισό χρόνο, αλλά ότι δεν θα προλάβαινε να δει το μπουμπούκι να ανοίγει.

Έπειτα άφησε και τα δύο χέρια από την κουπαστή και βούτηξε στο κενό.

Το άλμα μετατράπηκε σε ελεύθερη πτώση. Από την πτώση, τα χέρια της τινάχτηκαν ανεξέλεγκτα προς τα πάνω. Ενώ στροβιλιζόταν στο κενό, θυμήθηκε την ασφάλεια ζωής, που

δεν θα καταβαλλόταν σε περίπτωση αυτοκτονίας. 124.563 ευρώ χαμένα. Ο Λόταρ θα γινόταν έξαλλος.

Τίμια ανταλλαγή, τελικά.

Με αυτές τις σκέψεις, η Μαριάνε έσκασε στα παγωμένα νερά του Σηκουάνα. Μεμιάς, η άγρια χαρά έδωσε τη θέση της σε ένα αίσθημα βαθιάς ντροπής όταν η Μαριάνε άρχισε να βουλιάζει και το κλαρωτό γκρίζο φουστάνι της τυλίχτηκε γύρω από το κεφάλι της. Προσπαθούσε απεγνωσμένα να σπρώξει προς τα κάτω τον ποδόγυρο, για να μη δει κανείς τα γυμνά της πόδια.

Κάποια στιγμή εγκατέλειψε την προσπάθεια, άπλωσε τα χέρια, άνοιξε το στόμα και άφησε το νερό να της πλημμυρίσει τα πνευμόνια.

Ο θάνατος είναι σαν να αιωρείσαι στον αέρα.

Η Μαριάνε έγειρε πίσω. Ήταν τόσο όμορφα!

Τούτη η ευτυχία δεν είχε τέλος! Μπορούσε να τη γευτεί. Και, πράγματι, τη ρούφηξε μέχρι την τελευταία γουλιά.

Βλέπεις, μπαμπά, η υπόσχεση είναι υπόσχεση.

Είδε μια ορχιδέα, ένα βιολετί άνθος, και όλα έγιναν μουσική. Όταν έσκυψε από πάνω της ένας ίσκιος, η Μαριάνε τον αναγνώρισε –ήταν ο θάνατος. Είχε το πρόσωπό της, το πρόσωπο ενός γερασμένου κοριτσιού με ανοιχτόχρωμα μάτια και κομμένες καστανές κοτσίδες.

Το χνότο του ήταν ζεστό. Τα γένια του την γρατζουνούσαν. Κάθε τόσο ακουμπούσε τα χείλη του στα δικά της. Η Μαριάνε σκέφτηκε πως είχαν γεύση κρεμμυδόσουπας και κόκκινου κρασιού, τσιγάρου και κανέλας.

Ο θάνατος τη ρουφούσε, την έγλειφε, ήθελε να χορτάσει την πείνα του.

Η Μαριάνε κλοτσούσε.

Ένιωσε δυο ατσάλινα χέρια στα στήθη της. Προσπάθησε ξεψυχισμένα να τραβήξει από πάνω της τα παγερά δάχτυλα που της πίεζαν ρυθμικά το στέρνο, ξανά και ξανά. Ένα φιλί. Το κρύο όρμησε στον φάρυγγά της.

Η Μαριάνε άνοιξε τα μάτια διάπλατα. Από το ορθάνοιχτο στόμα της ξεχύθηκε σκούρο, βρόμικο νερό. Ανασηκώθηκε βογκώντας. Έκανε να πάρει ανάσα, μα ο πόνος σφηνώθηκε σαν κοφτερή λεπίδα στο στέρνο της και της ξέσκισε τα πνευμόνια.

Τι θόρυβος ήταν αυτός! Τι φοβερός θόρυβος!

Τι είχε απογίνει η μουσική; Τι είχε απογίνει το κορίτσι; Τι είχε απογίνει η ευτυχία; Την είχε ξεράσει κι αυτή, μαζί με το νερό;

Άθελά της, έγειρε και πάλι πίσω, στο σκληρό έδαφος.

Ο θάνατος τη χτύπησε στο πρόσωπο.

Έστρεψε το βλέμμα προς τα πάνω και αντίκρισε δυο μάτια γαλανά σαν τον ουρανό. Έβηχε, πάλευε να πάρει ανάσα. Σήκωσε άψυχα το χέρι και έδωσε κι αυτή με τη σειρά της ένα χλιαρό χαστούκι στον θάνατο.

Ο θάνατος της μιλούσε επίμονα, σε γρήγορα και μελωδικά γαλλικά, ενώ συνάμα προσπαθούσε να τη βάλει να ανακαθίσει.

Η Μαριάνε τού έδωσε άλλο ένα χαστούκι.

Εκείνος ανταπέδωσε αμέσως το χτύπημα. Αυτή τη φορά όχι τόσο δυνατά. Όχι. Μάλλον την είχε χαϊδέψει στο μάγουλο.

Η Μαριάνε έφερε και τα δύο χέρια στο πρόσωπο. Γιατί το είχε νιώσει;

«Γιατί;» Η φωνή της ξεχύθηκε από μέσα της βραχνή και ξέπνοη.

Έκανε τόσο κρύο. Κι αυτό το βουητό! Η Μαριάνε κοίταξε αριστερά. Μετά δεξιά. Κοίταξε τα χέρια της, που ήταν πράσινα από το χορτάρι, απ' όπου είχε γαντζωθεί. Η γέφυρα Πον Νεφ βρισκόταν λίγα μέτρα παραπέρα. Η Μαριάνε ήταν ξαπλωμένη δίπλα σε ένα αντίσκηνο, στη δεξιά όχθη του Σηκουάνα. Και το Παρίσι ήταν όλο ένα βουητό. Και εκείνη δεν ήταν νεκρή.

Δεν ήταν. Νεκρή.

Την πονούσε το στομάχι της, τα πνευμόνια της... Όλα την πονούσαν, ακόμα και τα μαλλιά της, που έπεφταν στους ώμους της μουσκεμένα, γκριζα και βαριά. Η καρδιά, το κεφάλι, η ψυχή, η κοιλιά, τα μάγουλα –όλα την πονούσαν.

«Δεν είμαι νεκρή;» βόγκηξε απελπισμένα.

Ο άντρας με το ψαράδικο πουκάμισο χαμογέλασε. Μειδιάς, όμως, το χαμόγελό του έσβησε πίσω από μια σκιά αγανάκτησης. Της έκανε νόημα να κοιτάξει προς το ποτάμι, στριφογύρι-

σε τον δείκτη του χεριού στο ύψος του κροτάφου σαν να ήθελε να της πει πως είχε ξεκουτιάνει και της έδειξε τα γυμνά του πόδια.

«Γιατί;» θέλησε να του φωνάξει, μα η φωνή της ράγισε και έδωσε τη θέση της σε ένα βραχνό ψιθύρισμα. «Γιατί το κάνατε αυτό;»

Εκείνος τέντωσε τα χέρια ψηλά πάνω από το κεφάλι, σε μια προσπάθεια να μιμηθεί τη βουτιά με το κεφάλι. Ύστερα έδειξε με το δάχτυλο τη Μαριάνε, τον Σηκουάνα, τον εαυτό του και ανασήκωσε τους ώμους σαν να ήθελε να πει: «Τι άλλο να έκανα;»

«Είχα... λόγο. Είχα πολλούς λόγους! Δεν είχατε το δικαίωμα να μου στερήσετε τον θάνατο. Ποιος είστε, ο Θεός; Όχι, δεν είστε, ειδάλλως θα 'μουν νεκρή!»

Ο άντρας με τα γαλανά μάτια και τα πυκνά μαύρα φρύδια κοιτούσε την Μαριάνε σαν να καταλάβαινε. Έβγαλε το βρεγμένο του πουκάμισο περνώντας το πάνω από το κεφάλι και το έστυψε καλά.

Το βλέμμα του έπεσε στο αριστερό στήθος της, σε ένα σημάδι που άφηνε να φανεί το ξεκούμπωτο φουστάνι της. Ο άντρας σήκωσε ξαφνιασμένος τα φρύδια. Η Μαριάνε τράβηξε πανικόβλητη με το ένα χέρι το γκρίζο ύφασμα. Σε όλη της τη ζωή έκρυβε το άσχημο σημάδι – μια σπάνια διαταραχή της μελανίνης σε σχήμα φλόγας– κάτω από μπλούζες κουμπωμένες ως απάνω και φορέματα με ψηλή λαιμόκοψη. Δεν πήγαινε για κολύμπι παρά μόνο τη νύχτα, όταν δεν την έβλεπε κανείς. Όσο για το σημάδι, η μητέρα της το αποκαλούσε «της μάγισσας το μουνί» και ο Λόταρ «διαόλου πράγμα». Ο ίδιος δεν το είχε αγγίξει ποτέ. Μάλιστα έκλεινε πάντοτε τα μάτια, όποτε έσμιγε μαζί της και έσβηνε μέσα της τη δίψα του για πέντε λεπτά όλα κι όλα.

Την ίδια στιγμή, η Μαριάνε αντιλήφθηκε ότι τα πόδια της ήταν γυμνά. Απεγνωσμένα δοκίμασε να τραβήξει προς τα κά-

τω τον μουσκεμένο ποδόγυρο του φορέματος και συγχρόνως να κουμπώσει το ντεκολτέ της.

Ο άντρας τής άπλωσε το χέρι για να τη βοηθήσει να σταθεί στα πόδια της, μα εκείνη το έκανε πέρα, σηκώθηκε μόνη της και βάλθηκε να ισιώνει το φουστάνι της, που κρεμόταν πάνω της μουσκεμένο και βαρύ. Τα μαλλιά της μύριζαν γλυφό νερό. Τρεκλίζοντας κατευθύνθηκε προς τον προστατευτικό τοίχο που ορθωνόταν πάνω από την όχθη.

Παραήταν χαμηλός. Παραήταν χαμηλός για να γκρεμιστεί από κει στο νερό· μάλλον θα τραυματιζόταν, παρά θα πέθαινε.

«Μαντάμ!» είπε ικετευτικά ο άντρας με στεντόρεια φωνή και έκανε να την πιάσει από το μπράτσο. Η Μαριάνε ξανάδωσε μια στο χέρι του και το έκανε πέρα. Με τα μάτια κλειστά, προσπάθησε να τον χτυπήσει και με τα δύο χέρια στο πρόσωπο, στα μπράτσα, μα δεν πετύχαινε παρά μόνο τον αέρα. Έπειτα δοκίμασε να τον κλοτσήσει, μα εκείνος την απέφυγε χωρίς να κάνει πίσω. Αν τους έβλεπε κανείς, θα έμενε με την εντύπωση ότι οι δυο τους χόρευαν έναν κωμικοτραγικό ερωτικό χορό.

«Δικός μου!» ξεφώνιζε κάθε φορά που προσπαθούσε να τον κλοτσήσει. «Δικός μου ήταν ο θάνατος, δικός μου και κανενός άλλου! Δεν είχατε δικαίωμα να μου τον στερήσετε!»

«Μαντάμ!» ξαναείπε εκείνος και τύλιξε τα χέρια του γύρω από τη μέση της. Απέμεινε να την κρατά σφιχτά στην αγκαλιά του, ώσπου η Μαριάνε έπαψε να τον κλοτσάει και έγειρε εξαντλημένη στον γυμνό του ώμο. Εκείνος παραμέρισε τα μαλλιά της από το πρόσωπο· τα ακροδάχτυλά του ήταν ξερά σαν άχυρο. Μύριζε ξενύχτι και Σηκουάνα αλλά και μήλα που λιάζονται αραδιασμένα σε ένα ξύλινο ράφι.

Ο άντρας έπιασε να τη λικνίζει στην αγκαλιά του, τόσο απαλά όσο δεν την είχε λικνίσει ποτέ κανείς.

Η Μαριάνε έβαλε τα κλάματα και έκρυψε το πρόσωπο στην αγκαλιά του ξένου, που δεν έπαψε να την κρατά και να τη

λικνίζει ρυθμικά, όσο εκείνη έκλαιγε για τη ζωή της, για τον θάνατό της.

«Mais non. Non!» Ο άντρας έκανε ένα βήμα πίσω, την άγγιξε απαλά στο πιγούνι και είπε: «Venez avec moi! Venez! On y va! Allez!»

Υστερα την τράβηξε μαζί του. Η Μαριάνε ήταν σωστό ράκος· οι τραχιές πέτρες μπήγονταν στα γυμνά της πέλματα. Ο άντρας δεν την άφησε στιγμή από κοντά του, μέχρι να φτάσουν στη γέφυρα Πον Νεφ.

Μόλις πάτησαν το πόδι τους στη γέφυρα, ο άγνωστος σφύριξε δυνατά για να διώξει δύο κλοσάρ που είχαν σκύψει πάνω από δύο ζευγάρια παπούτσια –ένα ζευγάρι γυναικεία και δύο παράταιρα αντρικά. Ο ένας έσφιγγε πάνω του το παλτό της Μαριάνε, ο άλλος, με έναν κατσιασμένο μάλλινο σκούφο στο κεφάλι, δάγκωνε εκείνη τη στιγμή τη βέρα και έκανε έναν μορφασμό δυσαρέσκειας.

Όταν ο άντρας βρέθηκε στο ίδιο ύψος μαζί τους, τους έβαλε τις φωνές. Ο ένας, ο πιο ψηλός από τους δυο, έβγαλε από την τσέπη του ένα κινητό τηλέφωνο. Ο άλλος, ο πιο μικροκαμωμένος έτεινε διστακτικά τη βέρα προς το μέρος της Μαριάνε.

Στη θέα της βέρας, η Μαριάνε άρχισε να τρέμει. Το ρίγος ανέβαινε από τα βάθη του κορμιού της και διαπερνούσε τις φλέβες της.

Ξάφνου, έδωσε μια στο χέρι του κλοσάρ, κάνοντας τη βέρα να πέσει από το χέρι του και να κυλήσει καταγής. Η Μαριάνε γύρισε να σκαρφαλώσει στο στηθαίο, αλλά οι τρεις άντρες όρμησαν όλοι μαζί προς το μέρος της και πρόλαβαν να τη συγκρατήσουν. Στο βλέμμα τους η Μαριάνε διέκρινε συμπόνια αλλά και φόβο, μην τυχόν και βρεθούν μπλεγμένοι σε μια υπόθεση που δεν τους αφορούσε.

«Μη μ' αγγίζετε!» ούρλιαξε, αλλά κανένας από τους τρεις δεν έλεγε να την αφήσει από τα χέρια του.

Η Μαριάνε δέχτηκε με το ζόρι να τη βάλουν να καθίσει στο παγκάκι. Ο ψηλός έριξε το βαρύ παλτό του γύρω από τους ώμους της, ενώ ο άλλος στεκόταν παραδίπλα και έξυνε αμήχανα το κεφάλι πάνω από τον σκούφο του. Ωστόσο, μια απότομη προσταγή ήταν αρκετή για να γονατίσει και να πιάσει να στεγνώνει τα πόδια της Μαριάνε με το μανίκι του μπουφάν του.

Ο σωτήρας της Μαριάνε μιλούσε στο τηλέφωνο. Οι κλοσάρ κάθισαν δίπλα της, στο παγκάκι. Όταν εκείνη προσπάθησε να δαγκώσει τις φλέβες της, οι δύο άντρες την έπιασαν απαλά από τα χέρια. Ο ένας από τους δύο έσκυψε και έβαλε τη βέρα στη φωλίτσα που σχημάτιζε η χούφτα της.

Η Μαριάνε στύλωσε το βλέμμα στο θαμπό, χρυσοκίτρινο δαχτυλίδι. Το φορούσε σαράντα ένα ολόκληρα χρόνια. Μονάχα μία φορά είχε σκεφτεί να το βγάλει. Στην τεσσαρακοστή επέτειο του γάμου της. Είχε σιδερώσει το κλαρωτό γκρίζο φόρεμα και είχε πιάσει τα μαλλιά της κότσο μπανάνα, αντιγράφοντας το χτένισμα από ένα παλιό περιοδικό, το οποίο είχε ψαρέψει μέσα από ένα κοντέινερ για ανακύκλωση χαρτιού. Είχε βάλει και λίγο άρωμα Chanel, από ένα δείγμα που υπήρχε μέσα στο πεταμένο περιοδικό. Το άρωμα σκορπούσε μια ευωδιά από λουλούδια, και η Μαριάνε είχε νιώσει την επιθυμία να φορέσει κόκκινο μαντίλι στον λαιμό.

Έπειτα άνοιξε τη σαμπάνια και κάθισε να περιμένει τον άντρα της.

«Μα πώς είσαι έτσι;» ήταν το πρώτο πράγμα που είπε ο Λόταρ.

Η Μαριάνε έκανε μπροστά του μια στροφή γύρω από τον εαυτό της και του έδωσε το ποτήρι με τη σαμπάνια.

«Στην υγεία μας!» είπε. «Στα σαράντα χρόνια του γάμου μας!»

Εκείνος ήπιε μια μικρή γουλιά, προτού το μάτι του πέσει στο ανοιγμένο μπουκάλι πάνω στο τραπέζι με τα κεραμικά πλακάκια.

«Τι την ήθελες τόσο ακριβή σαμπάνια; Ήταν ανάγκη; Ξέρεις πόσο κοστίζει;»

«Μα είναι η επέτειός μας.»

«Αυτός δεν είναι λόγος για σπατάλες. Δεν μπορείς να σκορπίζεις εδώ κι εκεί τα λεφτά μου!»

Εκείνη τη φορά η Μαριάνε δεν είχε κλάψει. Και η αλήθεια είναι ότι ουδέποτε είχε κλάψει μπροστά στον Λόταρ. Μόνο στο ντους, όπου δεν μπορούσε να τη δει.

Τα λεφτά του. Μακάρι να εργαζόταν και να έβγαζε δικά της λεφτά.

Κι όμως, μονάχα ο Θεός ήξερε πόσο είχε δουλέψει στη ζωή της! Πρώτα στο αγρόκτημα της μάνας της στο Βέντλαντ, ύστερα ως μαμή μαζί με τη γιαγιά της και, τέλος, ως οικονόμος. Ωστόσο, μετά τον γάμο της με τον Λόταρ, εκείνος της απαγόρευσε να φροντίζει τα ξένα νοικοκυριά –άλλωστε είχε να φροντίζει το δικό του! Ήταν η καθαρίστριά του, η μαγείρισά του, η κηπουρός του, η σύζυγός του, η γυναικούλα του, «το στήριγμά του», όπως έλεγε. Όσο για την κατάκοιτη μητέρα της, η Μαριάνε τη φρόντιζε για είκοσι ολόκληρα χρόνια. Χρειάστηκε να γίνει σαράντα δύο χρονών για να πάρει τέλος το μαρτύριό της. Μέχρι τότε, η Μαριάνε δεν έβγαине σχεδόν ποτέ από το σπίτι παρά μόνο για τα ψώνια –ασφαλώς με τα πόδια, μιας και ο Λόταρ τής είχε απαγορεύσει να παίρνει το αυτοκίνητο. Και σαν να μην έφταναν όλα τ' άλλα, η μητέρα της μούσκευε καθημερινά το κρεβάτι, μιας και δεν μπορούσε να πάει μόνη της στην τουαλέτα. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να βλαστημά και να κατσαδιάζει ολημερίς τη Μαριάνε. Ο Λόταρ κοιμόταν ολοένα και πιο συχνά στο στρατόπεδο ή έβγαине να διασκεδάσει χωρίς τη γυναίκα του. Άλλοτε, πάλι, έστελνε στη γυναικούλα του καρτ ποστάλ από τις διακοπές του, με θερμούς χαιρετισμούς στη μαμούσκα.

Η Μαριάνε άφησε τη βέρα να πέσει από το χέρι της.

Την ίδια στιγμή άκουσε τον διαπεραστικό ήχο της σειρήνας να πλησιάζει από τους δαιδαλώδεις δρόμους της πόλης και έκλεισε τα μάτια, ώσπου ο ήχος σίγησε λίγα μέτρα μακριά της.

Σαν αντίκρισαν το γαλάζιο φως που αναβόσβηνε, οι κλοσάρ έκαναν τρομαγμένοι πίσω. Δύο τραυματιοφορείς και μια μικροκαμωμένη γυναίκα με ένα βαλιτσάκι στο χέρι έσπευσαν προς το μέρος τους, και ο άντρας με το ψαράδικο πουκάμισο τους έδειξε το παγκάκι όπου καθόταν η Μαριάνε. Ύστερα έδειξε προς τον Σηκουάνα και τους έκανε νόημα ότι δεν έστεκε στα καλά της η γυναίκα.

Με περνά για τρελή, σκέφτηκε η Μαριάνε.

Τα χείλη της συσπάστηκαν στην προσπάθεια να σχηματίσει το ίδιο εκείνο προσποιητό χαμόγελο που χάριζε δεκαετίες ολόκληρες στον Λόταρ. «Είσαι πολύ πιο όμορφη όταν χαμογελάς», της είχε πει μετά το πρώτο τους ραντεβού.

Ήταν ο πρώτος άντρας που την είχε πει όμορφη, παρά το σημάδι στο στήθος και τα μύρια όσα κουσούρια της. Δεν ήταν τρελή. Όχι.

Και δεν ήταν νεκρή.

Γύρισε να κοιτάξει τον άντρα που την είχε βγάλει από τον Σηκουάνα χωρίς να του το ζητήσει. Αυτός ήταν ο τρελός! Και μάλιστα αρκετά τρελός για να πιστεύει ότι αρκεί να επιζήσει κανείς για να ζήσει.

Άφησε τους τραυματιοφορείς να τη δέσουν στο φορείο. Όταν εκείνοι το σήκωσαν και το τσούλησαν προς τις ανοιχτές πόρτες του ασθενοφόρου, ο ξένος με τα γαλανά μάτια έπιασε το χέρι της Μαριάνε. Της φάνηκε ζεστό, ζεστό και οικείο.

Είδε το είδωλό της να καθρεφτίζεται στις μεγάλες, σκούρες κόρες των ματιών του. Είδε τα ανοιχτόχρωμα μάτια της, που της φαινόταν ανέκαθεν αφύσικα μεγάλα, τη μύτη, που παραήταν μικρή, το πρόσωπο σε σχήμα καρδιάς και τα σταχτιά μαλλιά –σταχτιά σαν σάπιο ξύλο.

Όταν άνοιξε τη χούφτα της, είδε ότi κρατούσε τη βέρα.

«Με συγχωρείτε για την αναστάτωση», του είπε, μα εκείνος κούνησε το κεφάλι, μην καταλαβαίνοντας τι του έλεγε.

«Excusez-moi», πρόσθεσε η Μαριάνε.

«Il n'y a pas de quoi», είπε με σοβαρό ύφος ο άντρας και χτύπησε απαλά την παλάμη του στο στήθος. «Vous avez compris?» ρώτησε.

Η Μαριάνε χαμογέλασε. Ό,τι και να εννοούσε ο ξένος, είχε σίγουρα δίκιο.

«Je m'appelle Eric», της συστήθηκε και έδωσε στη γιατρίνα την τσάντα της Μαριάνε.

«Μαριάνε», θέλησε να πει εκείνη, μα ευθύς το μετάνιωσε. Ας έλεγε στους φίλους του ότi έβγαλε από το ποτάμι μια τρελή. Σε τι θα ωφελούσε ένα όνομα; Τα ονόματα δεν λένε τίποτε.

Η Μαριάνε έπιασε και πάλι το χέρι του Ερίκ.

«Σας παρακαλώ», είπε. «Σας παρακαλώ, κρατήστε την.»

Εκείνος στύλωσε το βλέμμα στη βέρα που του επέστρεψε η Μαριάνε.

Ύστερα οι πόρτες έκλεισαν.

«Σε μισώ, Ερίκ», μουρμούρισε η Μαριάνε. Ήταν λες κι ένωθε τα τραχιά, μα τόσο απαλά, δάχτυλά του να τη χαϊδεύουν ακόμα στο μάγουλο.

Σε όλη τη διαδρομή, οι ζώνες μπήγονταν στη σάρκα της. Η γιατρίνα γέμισε μια σύριγγα και της έκανε ένεση στη μέσα πλευρά του αγκώνα. Έπειτα πήρε μια βελόνα με πεταλούδα και τρύπησε τη Μαριάνε στην ανάστροφη της παλάμης για να της βάλει ορό.

«Λυπάμαι που στάθηκα αιτία να πάρετε τους δρόμους νυχτιάτικα», ψιθύρισε η Μαριάνε και κοίταξε τη γιατρίνα ίσια στα καστανά μάτια της, μα εκείνη βιάστηκε να στρέψει αλλού το βλέμμα της.

«Je suis allemande», ψιθύρισε η Μαριάνε, «allemande». Ακούστηκε σαν να έλεγε «une amande.»¹

Η γιατρίνα τη σκέπασε με μια κουβέρτα και κάτι έπιασε να υπαγορεύει στον νεαρό βοηθό της με το αραιό γένη στο πιγούνι. Εκείνος την άκουγε κρατώντας σημειώσεις. Το ισχυρό ηρεμιστικό άρχισε να δρα.

«Είμαι αμύγδαλο», πρόλαβε να ψελλίσει η Μαριάνε προτού αποκοιμηθεί.

¹ Σ.τ.Ε.: Στα γαλλικά, το allemande (Γερμανίδα) και το une amande (ένα αμύγδαλο) δημιουργούν συνήχηση.

Η Μαριάνε, εγκλωβισμένη σ' έναν γάμο χωρίς αγάπη, έχει φτάσει πια στα όριά της. Κι ένα βράδυ στο Παρίσι κάνει το αδιανόητο: πέφτει στον Σηκουάνα. Αλλά η ιστορία δεν είναι γραφτό να τελειώσει έτσι... Η Μαριάνε σώζεται, και αυτή η δραματική νύχτα της δίνει τη δύναμη ν' αφήσει πίσω της την παλιά της ζωή και να φύγει για τις ακτές της Βρετάνης –σ' ένα μέρος που οι Γάλλοι αποκαλούν «άκρη του κόσμου».

Οι άνθρωποι που θα γνωρίσει εκεί –γραφικοί, αλλά και συναρπαστικοί ταυτόχρονα– θα την εκπλήξουν με το ζεστό τους καλωσόρισμα και τον απλό, φυσικό τρόπο με τον οποίο ζουν, απολαμβάνοντας τις μικρές καθημερινές στιγμές. Σ' αυτόν τον νέο κόσμο, η Μαριάνε θ' αρχίσει να ξαναβρίσκει τον εαυτό της, θα θυμηθεί πώς είναι να γελάς, να ονειρεύεσαι, ν' αγαπάς, και θα μάθει ότι ποτέ δεν είναι αργά για να ζήσει κανείς τη ζωή που θέλει...

Πλημμυρισμένο από τη μαγεία της Βρετάνης και με την ίδια αισιόδοξη γοητεία που έκανε *Το μικρό παριζιάνικο βιβλιοπωλείο* best seller σε ολόκληρο τον κόσμο, *Το τραγούδι της σελήνης* είναι μια ιστορία για τις δεύτερες ευκαιρίες και τον απρόβλεπτο, σαρωτικό τρόπο που έρχεται κάποιες φορές να μας βρει η ευτυχία.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-795-1

9 789604 617951

